

Dor de bunica

Carmen

Mi-e dor de tine, draga mea bunică,
De vremea când eram copilă mică
Și mama mă dădea în grija ta
Iar când pleca, țin minte cum ofta!

Cu mâinile tale cele muncite
Mă ridicai în brațe și cuvinte
Frumoase de alint tu îmi șopteai
Și pe obraji, cu drag, mă sărutai.

Când am crescut mai mare și veneam
La tine ca să stau, nu pridideam
Cu treaba ce-o făceam să te ajut...
Bunica mea, așa tu ai putut
Să mă înveți să torc cu fusul lâna,
Să Țes covoarele, să cos cu mâna,
Să fac curat la tine-n băătătură,
Să dau la păsări, să prășesc cultura
De floarea-soarelui și de porumb și via,
Să port cu drag la sărbătoare ia!

Aș vrea să-ți mai sărut o dată mâna,
Să-mi spui povești din tinerețe-ntruna,
Să-ți mai aud încă o dată glasul
Și prin pădure să te urmez cu pasul!

Dar nu mai ești, iubita mea bunică,
La casa mea sunt acum, dar sunt mică
În sufletul meu ce te plânge
Iar inima de dorul tău se frânge!